

ฐานที่ ๗ ไส้บริสุทธ์ ดุจตะวันแก้ว

เธอทั้งหลายจงดูรถอันไม่มีโทษ มีหลังคาสีขาว มี
เพลาเดียว ไม่มีทุกข์ แล่นไปถึงที่หมาย ตัดกระแสตัณหาขาด
ไม่มีกิเลสเครื่องผูกพัน

ฐานที่๗ ไสยบุรีสุทธิดูจตะวันแก้ว

๔๘

เมื่อถึงวันพระ เราควรรู้จักชำระกาย วาจา ใจ ของเรา ให้สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยการทำทาน รักษาศีล เจริญสมาธิภาวนา เช่นบรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยายของเราได้ปฏิบัติสืบต่อกันมา จนเป็นประเพณีอันดีงาม ท่านถือว่าวันพระเป็นวันแห่งความบริสุทธิ์ ที่จะได้มาตามระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัยคือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

พระลัมมาลัมมพุทธเจ้าได้ตรัสธรรมภาษิตไว้บทหนึ่งว่า

“เนลงโค เสตปจฉาโท เอกาโร วตตติ รโถ
อนิฆัม ปสฺส อายนฺตัม จินฺนโสถัม อพฺพนฺนัม

เธอจงดูรถอันไม่มีโทษ มีหลังคาสีขาว มีเพลาเดียว ไม่มีทุกข์ เล่นไปถึงที่หมาย ตัดกระแสนัดมหาชาติ ไม่มีกิเลสเครื่องผูกพัน”

คำว่า “รถ” หมายถึงสรีระร่างกายของเรา ซึ่งเคลื่อนไหวไปมาได้เหมือนรถ คำว่า “ไม่มีโทษ” เป็นชื่อของศีล เมื่อมีศีลบริสุทธิ์แล้ว การงานใดๆ ที่กระทำลงไป จัดเป็นงานที่ไม่มีโทษ คำว่า “หลังคาสีขาว” คือใจที่ขาวใสบริสุทธิ์ เป็นใจที่หลุดพ้นเหมือนหลังคาที่มุงดีแล้ว กิเลสย่อมไม่ร่วรดเข้ามาในใจ คำว่า “มีเพลาเดียว” เป็นชื่อของสติ เมื่อใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งแล้ว สติจะ

ฐานที่๗ ในสัทธิสุตที่๓ จตตะวันแก้ว

๔๕

ตั้งมั่นเป็นสัมมาสติ เป็นมहाสติ เพลาธจึงเป็นเหมือนสติที่จะ
หมุนไปในทางที่ชอบ สู่ทางสายกลาง ทางแห่งความบริสุทธิ์
หมดจด จิตเข้าไปสู่แหล่งแห่งความสุขอันไม่มีประมาณ และ
มุ่งตรงไปถึงจุดหมายปลายทางได้

คำว่า “ถึงที่หมาย” ท่านหมายเอาบุคคลที่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จสูงสุดในชีวิต คือได้บรรลุธรรมกายอรหัตแล้ว ได้ดำเนิน
จิตผ่านดวงธรรม ผ่านกายภายในเข้าไปเป็นลำดับ จนกระทั่ง
ถึงกายธรรมอรหัต จิตหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย
สังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูงหมดสิ้น คือตั้งแต่ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา
สีลัพพตปรามาส ราคะ ปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ
อวิชชา ละได้หมด ลั่นเชื่อไม่เหลือเศษ ตัดขาดเหมือนตาลยอด
ด้วน ไม่มียอกขึ้นมามาก ตัดกระแสตัณหาขาด ไม่มีกามตัณหา
ภวตัณหา วิภวตัณหา หมดความทะยานอยากในกามภพ รูปภพ
และอรูปภพ ไม่มีกิเลสเครื่องร้อยรัด ปลดพันธนาการของชีวิต
ได้แล้ว จิตอยู่ในกระแสพระนิพพาน มีพระนิพพานเป็นอารมณ์
จิตเป็นอิสระอย่างแท้จริง ได้เข้าถึงจุดหมายปลายทางของชีวิต
คือบรรลุพระนิพพานนั่นเอง

ก่อนที่จะดำเนินจิตเข้าสู่ภายใน เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางนั้น
ในเบื้องต้นเราต้องชำระศีลให้บริสุทธิ์ก่อน เพราะศีล

ฐานที่๗ ไสยบริสุทธิดุจตะวันตก

๕๐

เป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้ง เป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งหลาย และเป็นประธานแห่งธรรมทั้งปวง ถ้าศีลของเราบริสุทธิ์ จะเป็นเหตุให้สมาธิตั้งมั่น เมื่อสมาธิตั้งมั่นดีแล้ว จะก่อให้เกิดปัญญา เมื่อปัญญาเกิดขึ้นแล้ว จะรู้เห็นไปตามความเป็นจริง สามารถกำจัดอาสวกิเลสทั้งหลายให้หมดสิ้นไปได้ ดังนั้น ศีล สมาธิ ปัญญา หรือไตรสิกขานี้ จึงเป็นหลักที่สำคัญยิ่งของการศึกษากิจในทางพระพุทธศาสนา ทุกท่านควรทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติให้ถูกต้องตรงตามพุทธประสงค์ต่อไป

ต่อจากนี้ไป ขอเรียนเชิญท่านทั้งหลาย ได้นั่งหลับตา เจริญสมาธิภาวนา นั่งขัดสมาธิ เอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักพอสบายๆ หลับตาของเราเบาๆ สบายๆ คล้ายกับเรานอนหลับ อย่าไปบีบหัวตาและอย่ากดลูกนัยน์ตา แล้วก็ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกาย ทำใจของเราให้ปลอดโปร่ง โล่งเบา สบาย ให้แช่มชื่น เบิกบาน ผ่องใส ให้สะอาดบริสุทธิ์

นึกให้ใส บริสุทธิ์ ดุจตะวันตกก็ได้ เราลองนึกย้อนหลังถึงวันแห่งมหาปิติ วันที่ ๖ กันยายน ที่ผ่านมา เราได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า เห็นดวงตะวันตกพร้อมๆ กันนับหมื่นคน ซึ่งปกติเราจะมองดูดวงอาทิตย์ด้วยตาเปล่าไม่ได้

ฐานที่ ๗ ในปริสัทธิดูจตะวันตก

๕๑

แต่วันนั้นดูได้โดยไม่แสบตา ดวงตะวันเหมือนถูกดูดหายไป
แล้วมีดวงธรรมเหมือนดวงแก้วใสๆ ปรากฏขึ้นมาแทนที่ดวง
อาทิตย์ คล้ายดวงธรรมผุดซ้อนขึ้นมาเป็นดวงแก้วใสๆ เลื่อน
เข้าเลื่อนออก เหมือนการชุมภาพของกล้องถ่ายภาพ ผุดเกิดขึ้น
ซ้อนๆ กัน ใสเกินใส เย็นตาเย็นใจ เป็นดั่ง “ดวงธรรมตะวันแก้ว”
แล้วก็เกิดเป็นวงแหวนรอบนอกของดวงตะวันแก้ว หมุนวนไป
ทางขวา เปล่งฉัพพรรณรังสีออกมาเป็นแสงสีต่างๆ สดใส
สวยงามยิ่งนัก เหมือนสีรุ้งเกิดขึ้นมาทีละสี สุดท้ายก็เป็นรัศมี
สีทองอร่ามทาบทาบนท้องฟ้า บนมหาธรรมกายเจดีย์ จนพวกเรา
ต่างเป็นสีทองไปหมด

สักครู่ก็เห็นสีเหลืองทองปรากฏเป็นองค์หลวงปู่วัดปากน้ำ
เหมือนห่มจีวรสีทองอร่าม ค่อยๆ ขยายขึ้นจนเต็มองค์ ตะวันแก้ว
ลอยเด่นอยู่ในกลางกายของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาซีเจริญ ในที่สุด
น้ำตาแห่งความปลื้มปิติก็ได้เอ่อล้นออกมา ด้วยความศรัทธา
เลื่อมใส เชื่อมั่นในคุณของพระรัตนตรัยอย่างเปี่ยมล้น สุดท้ายจะ
พรรณาได้หมดสิ้นทีเดียว

เราจะนึกถึงดวงแก้วเป็นบริกรรมนิมิตก็ได้ นึกอย่าง
สบายๆ มีความสุข ให้ใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางฐานที่ ๗ ฐานที่
๗ นี้อยู่ที่ไหน ให้เราสมมติขึงเส้นด้ายจากสะดือทะลุไปด้านหลัง

ฐานที่๗ ไสยปริสุทธิตุจตะวันแก้ว

๕๒

จากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย เส้นด้ายทั้ง ๒ ตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม จุดนี้เรียกว่าฐานที่ ๖ ยกถอยหลังขึ้นมา ๒ นิ้วมือ คือ เอนิ้วชี้มือและนิ้วกลางมาวางซ้อนกัน ทาบตรงจุดตัดนี้ จุดนี้เรียกว่าฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นจุดกึ่งกลางกาย เป็นฐานที่ตั้งถาวรของใจของเราอย่างแท้จริง เราจะต้องเอาใจของเรามาหยุดนิ่งอยู่ตรงนี้ตลอดเวลา

ท่านใดรู้สึกอยากทำใจหยุดนิ่งเฉยๆ ก็ให้ทำใจนิ่งๆ สบายๆ ไปเรื่อยๆ สำหรับท่านที่ชอบเพลินไปนึกถึงเรื่องอื่น ก็ให้เรานึกถึงบริกรรมภาวนาว่า สัมมา อะระหังๆ ๆ ควบคู่ไปกับการนึกบริกรรมนิมิตก็ได้ หรืออาจจะนึกถึงความดีที่เราเคยทำผ่านมานึกแล้วจิตเป็นกุศล อารมณ์ดี เบิกบาน ผ่องใส หรือจะนึกถึงอำนาจแห่งศีล ท่านที่เคยรักษาศีล ๕ เป็นปกติอยู่แล้ว รักษาศีล ๘ ในวันพระวันโกน หรือเคยอยู่ธุดงค์สุดสัปดาห์ หรืออาจจะนึกถึงบุญที่เราเคยทำมาในอดีต เช่น การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี สร้างสมาธิธรรมกายสากล การสร้างพระธรรมกายประจำตัวประดิษฐาน ณ มหาธรรมกายเจดีย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันยิ่งใหญ่ของมวลมนุษยชาติก็ดี นึกแล้วจะบังเกิดความปลื้มปีติ แซ่มนั่น เบิกบานใจ เป็นสุขอย่างไม่มีประมาณ

เพราะมหาธรรมกายเจดีย์ ที่เราทุกคนได้ทุ่มเท ร่วมแรงร่วมใจสร้างกันขึ้นมาด้วยศรัทธาอันเปี่ยมล้นในพระรัตนตรัย

ฐานที่ ๗ ไสยปริสุทฺธิ์ดูจตะวันแก้ว

๕๓

เพื่อเป็นศูนย์รวมใจของมวลมนุษยชาติทั่วโลกนี้ จะเป็นแหล่งสร้างจิตใจที่ติงามของมวลมนุษย์ จิตใจที่ติงามนี้จะสร้างคนดีที่โลกต้องการให้บังเกิดขึ้น และคนดีเหล่านี้จะช่วยกันสร้างสรรค์โลกนี้ให้เป็นโลกแห่งสันติสุขอย่างแท้จริง และเมื่อมนุษย์ทุกคนมาสู่สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้แล้ว จะเกิดการปรองดองกันเหมือนหมู่ญาติอันเป็นที่รัก ไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ จะชักชวนกันมาทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา มาปฏิบัติธรรม ในที่สุดจะเข้าถึงแหล่งแห่งสันติสุขที่แท้จริง และสันติสุขภายในนี้จะค่อยๆ แผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ เป็นพลังมวลแห่งสันติสุขที่จะก่อให้เกิดสันติภาพที่แท้จริง แผ่ออกไปอย่างไม่มีประมาณ จนครอบคลุมไปทั่วทั้งโลก

ดังนั้น มหาธรรมกายเจดีย์ เจดีย์แห่งพระรัตนตรัยที่พวกเราได้ร่วมใจสร้างกันขึ้นมา จึงเป็นมหัศจรรย์กุศล เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ควรที่เราจะระลึกนึกถึงบุญนี้ด้วยความปลื้มปิติกันทุกๆ คน ให้น้อมใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อหยุดถูกส่วน เราจะเห็นดวงธรรมไสยปริสุทฺธิ์ เป็นดวงธรรมเบื้องต้นที่เรียกว่า ดวงปฐมมรรค หรือเรียกว่า ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดนิ่งต่อไป จะเห็นดวงศีล ที่ชัด ใส สว่างยิ่งขึ้น อยู่ภายใน ยิ่งเราหยุดนิ่งได้สนิทมาก ดวงศีลในกลางตัวก็จะชัดมาก เป็น “ศีลเห็น” คือเห็นเป็นดวง ใสยิ่งกว่าเพชร ไสยปริสุทฺธิ์

ฐานที่๗ ไสวบริสุทธิดุจดวงวันแก้ว

๕๔

ดุจดวงดวงวันแก้ว สว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ความ
บริสุทธียิ่งเพิ่มมากขึ้นๆ ยิ่งบริสุทธียิ่งมีความสุขเพิ่มมากขึ้น
พอเราหยุดใจเบาๆ สบายๆ ในกลางดวงศีล แนบแน่นจนกระทั่ง
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดวงศีลที่เราเข้าถึงนั้น จะเป็นอริศีล
เป็นศีลที่ยิ่งกว่าศีลอื่นใด เพราะเป็นศีลที่นำไปสู่ความบริสุทธิต่อ
หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เราจะเหมือนแช่อิ่มอยู่ในกลางดวงศีล
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับศีลดวงนั้น

หยุดนิ่งในกลางดวงศีลต่อไป จะเข้าถึงดวงสมาธิ
ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ไปตามลำดับ
จนเข้าถึงภายในกายเป็นลำดับ ในที่สุดจะเข้าถึงพระธรรมกาย
มีลักษณะเป็นพระพุทธรูปแก้วใสบริสุทธิต่อ นี่เป็นเครื่องยืนยันว่า
ศีลของเราบริสุทธิต่อบริบูรณ์แล้ว เราจะรู้สึกอบอุ่นใจ ปิติและ
เป็นสุข ปลอดภัยเหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัยอันตรายให้แก่
เราได้เป็นอย่างดี

*ในสมัยพุทธกาล มีพระภิกษุรูปหนึ่ง กำลังนั่งฟังธรรม
ในเวลากลางคืน ขณะนั้นมีงูพิษเลื้อยออกมาจากที่อยู่ของมัน
แล้วมากัดที่ขาของท่าน พอท่านรู้ว่าถูกงูกัด จึงรีบตั้งสติมัน

ฐานที่๗ ในบริสุทธิจิตจะวันแก้ว

๕๕

เพื่อระงับความเจ็บปวด พิษงูได้แผ่ซ่านไปตามกระแสเลือด อย่างรวดเร็ว ท่านไม่รู้จะไปหายาที่ไหนมารักษาได้ทันท่วงที จึงนึกสอนตนเองว่า หากเราจะต้องมรณภาพในตอนนี้อย่างไร เราจะต้องทำใจให้ผ่องใส อย่างน้อยก็จะได้ไปสู่สุคติ

ท่านจึงนึกถึงศีล ๒๒๗ ข้อ ที่ได้รักษามาอย่างดีแล้ว ตั้งแต่ออกบวชได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบเรื่อยมา จนกระทั่งถึงบัดนี้ ไม่เคยล่วงละเมิดศีลข้อใดเลย ศีลของท่านสะอาดบริสุทธิ์มาก พอนึกถึงก็เกิดความปีติ ปราโมทย์ใจ ความปีติได้เอิบอาบ ซึมซาบ แผ่ซ่านไปทั่วเรือนร่าง จนสามารถข่มทุกขเวทนา ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นได้ เมื่อกายสงบ ท่านจึงทำใจให้เป็นสมาธิ ดำเนินจิตหยุดนิ่งเข้าสู่ภายใน มีใจรวมเป็นหนึ่ง จนกระทั่งเข้าถึงดวงธรรม แล้วเห็นดวงศีล ที่ชัด ใส สว่าง อยู่ในกลางตัว

ท่านบังเกิดความปีติเป็นอย่างมาก จึงตั้งจิตอธิษฐานว่า “ด้วยอานุภาพแห่งศีลที่ข้าพเจ้าตั้งใจรักษามาอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่มีตำหนิหรือ ด้วยสัจจวาจาฉันี้ ขอให้พิษร้ายจงพลันมลายหาย สูญไปด้วยเถิด”

พอลิ้นคำอธิษฐานของท่าน ความมหัสจรรย์ก็บังเกิดขึ้น พิษร้ายได้ไหลย้อนออกจากร่างกายท่าน ชั่วแรกลงสู่แผ่นดินทันที ทำให้ท่านหายจากความทุกข์ทรมาน พ้นจากเงื้อมมือ

ฐานที่๗ในศิลปวิสุทธิดุจตะวันแก้ว

๕๖

ของพญามัจจุราชมายได้อย่างน่าอัศจรรย์ ด้วยอำนาจแห่งศีล
นั่นเอง

เมื่อท่านเห็นอานภาพแห่งศีลเช่นนั้น จึงเกิดความปีติ
จิตเป็นเอกัคคตารมณ์ มีอารมณ์เดียว ไม่วอกแวกเลย ใจก็ยัง
หยุดนิ่ง แล่นเข้าไปสู่ภายใน เห็นดวงสมาธิ ปัญญา วิมุตติ
วิมุตติญาณทัสสนะ และเข้าถึงกายภายในไปตามลำดับ ในที่สุด
ท่านก็ได้บรรลุกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ในคำคตินั้นนั่นเอง

ดังนั้น ความเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีลนี้ มีคุณอันยิ่งใหญ่
มีอานิสงส์อันไพศาลสุดจะนับจะประมาณได้ทีเดียว ในเบื้องต้น
ย่อมส่งผลให้มีความสุขกายสุขใจในปัจจุบันชาตินี้ ในท่ามกลาง
หลังจากหลับตาลาโลกไปแล้ว ย่อมไปเสวยบุญต่อในสุคติ
โลกสวรรค์ ในเบื้องปลายจะส่งผลให้จิตหลุดพ้นจากกิเลส
อาสวะทั้งหลาย เข้าสู่ฝั่งแห่งพระนิพพาน

ท่านสาธุชนทั้งหลาย จึงควรดำเนินชีวิตด้วยความ
ไม่ประมาทใช้วันเวลาที่มีอยู่เพียงน้อยนิดให้คุ้มค่าได้รับประโยชน์
สูงสุดสมกับการมาเกิดเป็นมนุษย์ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน
ควรรักษาศีล กลั่นใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ
ไม่ว่าเราจะประกอบภารกิจหน้าที่การงานอันใดก็ตาม ให้ฝึกใจ
หยุดนิ่งควบคู่ไปด้วย เมื่อใจหยุดนิ่งภายในดีแล้ว ศีลของเรา

ฐานที่ ๗ ไสยปริสฺสทธิ์ ดุจ ตะวัน แก้ว

๕๖

ก็จะปริสฺสทธิ์ ก็จะส่งผลให้วาทาปริสฺสทธิ์ การกระทำจะปริสฺสทธิ์
ตามไปด้วย เมื่อกาย วาจา ใจปริสฺสทธิ์ ชีวิตของเราจะมีแต่ความสุข
สดชื่น เบิกบาน สัมกับการเป็นยอดนักสร้างบารมี ผู้เกิดมา
สร้างบารมีอย่างแท้จริง

